

forhøret, at Ordet „Commando“ ved den omhandlede Leilighed er brugt i Betydning af og havende Hensyn til Commandoordenes Udtalelse,“ og skulde ikke tilljendegive, „at Lieutenant Kovsing skulde ved Inddelingen være betaget Noget af sin Befalingsmyndighed.“ Det er denne Erklæring, der ikke forelæa den Gang, da Afstedigelsen fandt Sted, som jo har maattet væsentligt bidrage til at forandre Dommen over Capitain Beck's Forhold, og som har foranlediget Overauditeur Schrum til den af ham afgivne ofte omtalte Erklæring.

Krigsministeren: Jeg er saa væsentlig enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), at det gjør mig ondt, at hans Slutningsbemærkning har tilbetragt Uenighed. Jeg vil aldeles Intet skubbe over paa Rigsdagen. Jeg har sagt, at naar Tiden kommer, og jeg uden at være ubillig imod Andre kunde indstille denne Officeer til at nyde en saadan Aerkjendelse som den, der ligger i, at der tildeles en Officeer en ny Afsted, saa vil jeg gjøre det; men dermed skubber jeg jo ikke Noget over paa Rigsdagen. Jeg er fuldkommen villig til at gjøre, hvad jeg bør gjøre, til rette Tid; men ærede Medlemmer synes ikke at ville vente, og naar de ikke kunne vente, maae de virkelig selv tage Sagen i deres Haand. Det forekommer mig saaledes, at det ærede Medlem gjør mig Uret, naar han siger, at jeg vil skubbe Noget over paa Rigsdagen. Det er saa langt fra, at jeg tvertimod har troet at imødekomme et almindeligt næret Duffe i Rigsdagen ved at gaae ind paa Sagen paa denne Maade for at lette Udførelsen af den velvillige Hensigt, som jeg antog at være tilstede hos et Fleertal her. Istædfor at skubbe fra mig, har jeg tvertimod troet at komme Rigsdagen imøde. Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem har opfattet mig anderledes.

Hall: Ja, saa glæder det mig at kunne betage den ærede Krigsminister ogsaa den Ubegærlighed, der kan være ved, at jeg skulde antage, at han vilde lægge Noget over paa

Rigsdagen. Jeg har ikke brugt det Udtryk, at den ærede Minister vilde skubbe noget over paa Rigsdagen. Dette Udtryk kunde jeg aldrig bruge, allermindst overfor den ærede Minister. Jeg har heller slet ikke hørt og hører endnu langtfra til de Utaalmodige i Rigsdagen i denne Sag. Hvis den ærede Minister ikke finder mere Utaalmodighed hos Noget end hos mig, vil han ikke faae meget at bestille ved denne Sag i meget lang Tid. Det var egentlig kun som Medlem af Rigsdagen og til Rigsdagen, at jeg vilde gjøre den Bemærkning, at hvis den ærede Minister, naar Rigsdagen vil gjøre Noget i Sagen, vilde komme frem med et Andragende om Forhøielse i vedkommende Persons Pension, naaget Ministeren oprindelig selv ikke havde fundet sig foranlediget til at komme til Rigsdagen med nogen Begjæring i saa Henseende, vilde dette være en uheldig Bet. at gaae, for det Første, fordi jeg virkelig ikke troer det muligt at faae Sagen klaret her i Rigsdagen, og for det Andet, fordi jeg ikke kan nægte, at jeg heller ikke i og for sig anseer det for ønskeligt at komme for meget ind paa den Bet, som den ærede Minister omtalte, at naar Noget vidste at finde Sympathi og Tilslutning her i Rigsdagen, saa kunde han fra Rigsdagens Side faae den Forhøielse i Gage eller Pension, som fra anden Side var nægtet ham. Derfor gif min Udtalelse ud paa, at jeg vilde ansee det for ønskeligt, om Rigsdagen ikke vilde gribe ind i denne Sag, men overlade til Ministeren selv, nu efter den modne Overveielse, han har af Sagen, at følge sin Overbeviisning og sit gode Hjertes Indskydelse overfor den ærede Mand.

Krigsministeren: Jeg skal dog ligeoverfor det ærede Medlem bemærke, at det vilde netop være at gribe ind fra min Side, om jeg nu tog Initiativet i denne Sag. Det foreligger, saa vidt jeg veed, i Form af et Andragende om en Understøttelse. Det er altsaa den ganske sædvanlige Form, hvori saadanne Andragender komme til Rigsdagen, der jo overhovedet ikke engang pleier at ville behandle dem, medmindre der har fundet Afslag Sted fra Regjeringens Side. Jeg har